

En Markedsdag eller Jens og Maren.

Af En Vindelbo.

(Sluttet)

Hun gik hen og saa i Vognen, alt saa, som hun selv havde pakket det ned. — Na, var hun dog bare ikke gaaet ind til de Kottier! Ja, havde hun dog søjet Jens' og var taget hjem, eller var hun bare, som han vilde, blevet borte fra dette hæslelige Marked! — Hun lænede hovedet op til Vognen og græd.

En af Kriklens Kommiss'er kom løbende over Gaarden. Da han saa Maren, standsede han hurtigt og saa nedliden på hende.

„Græd ikke Maren,“ sagde han, „nu ved vi, hvor Jens er. Mittel Stoven saa ham gaa ind i Kringlen. Han kommer nok straks.“

Kommiss'en løb videre, men Maren holdt op at græde. Kringlen! — Hun havde hørt, at det var den værste Driftshule i hele Byen. Kunde Jens virkelig være gaaet derind?

Langsomt gik hun ned ad Gaden til Kringlen. Hun hørte Dans og Spektakel derinde. Længe betænkte hun sig; Stulde hun gaa derind? Ja, hun maatte jo.

Alf saa ind i Gangen! Døren til Gæstestuen stod aaben. Hun saa derind. Der sad en Mand og spillede kort, andre stude med deres Kaffebrød. Nogle spillede kort, andre stude med deres Kaffebrød, halvfulde vare de alle. Genem Tobaksregnen saa Maren da saa meget, at der var Jens' itte.

Hun stod ved Døren ind til Dansefjalen. Stulde hun gaa derind? Nej, hun turde ikke, og det var da ogsaa umuligt, at Jens var der.

I det samme gik en ud, og gennem den halvaabne Dør saa Maren Jens danse forbi.

Hun røg ud paa Gaden i Hast. Nu havde hun set nok. Na, hvor hun græd! Ja, men var det da ogsaa ham? Jo, det var ham; hun havde ikke set gait! Na, havde hun blot søjet Jens og var blevet hjemme! Men hvem kunde ogsaa tænke det! Saadan havde Jens jo aldrig haaret sig ad før! Ja, men hvor kunde han dog! Na, hvad Stulde hun gøre? Hun hulkede højt, medens hun stod og saa paa de ophyste Vinduer.

Lidt efter lidt fattede hun sig dog. Det blev til en lille Graad. Hun besluttede at vente udenfor, til han kom, om det saa stulde vare til den lyse Morgen. Af og til fattede hun sig paa Trappen ind til Behærringen, men der kunde hun ikke være ret længe, fordi Folk gik ud og ind. Saa gik hun over paa den anden Side af Gaden, langsomt, et lille Stykke til den ene Side, saa tilbage og lidt til den anden o. s. v., stadig stille grædende.

Der var ikke mange paa Gaden nu. Nu og da kom en Flok unge, laade Mennesker grinede og halsende forbi, nu og da en enlig Fodgænger. Jævnlig var der stillet ingen.

Maren sølte sig saa træt, saa træt; men hun vilde holde ud. Det var ikke mange Tanker, der gik igennem hende, mest dette: „Na, var jeg dog ikke gaaet ind i Teltet, — var jeg dog taget hjem!“ eller: „Var jeg dog blot ikke taget paa Marked, — nu vil jeg aldrig paa Marked mere“ o. s. v.

Nu var der stille paa Gaden. Maren stod stille lige overfor Behærringen, saa paa de ophyste Vinduer og tænkte: „Vilde Jens dog nu komme!“

Der blev et frøgteligt Spektakel derinde. Hun hørte Hvin og Strig af Kvindemennesker mellem Mandfolkens Eder og Forbandelser. Pludselig saa hun Døren gaa op, en Mand blev smidt ud og faldt om paa Gaden. Døren lukkede sig, og hun hørte Musikken spille op paany. Hun gik hen til Manden, der laa stille, som var han død. Hun saa angstelig paa ham. Men det var jo Jens! „Jens, Jens!“ raabte hun, medens hun ruskede i ham. „Na, Jens da! Hent Do ma int', Jens? Na, Jens da! U Do død, Jens?“

Hun slæbte ham et lille Stykke til Siden, løb da, saa stærkt hun kunde, ned ad Gaden, til hun fandt en Vægter. I Forening med ham fik hun Jens rejst op.

„Tror De, har a død?“ gråd Maren.

„Nej, han er blot drukken,“ svarede Vægteren, og det lettede ligefrem i Maren.

Ved forenede Anstrengelser fik de ham ned til Kriklens og lagt op bag i Vognen. Maren dækkede ham omhyggeligt med hans Kappe og Dækkene. Gaardstarken satte Hestene for, og saa førte Maren grædende ud ad Porten. Gaardstarken og Vægteren saa medlidende efter hende, men Maren tænkte med Gru paa sine egne Ord: „Heller vil a tjøre hjem mæ Dø som en fuld Maj end som et hellig Menst!“

Maren holdt i Krogheds Gaard. Hun var kommet af Vognen, inden Søren fik Lygten tændt og kom ud.

„Goavten,“ sagde Søren.

„Goavten,“ hviskede Maren ganske stille.

„Hvor a Høsbond henn'?“ spurgte Søren.

Maren svarede ikke, men Søren saa i det samme Jens bag i Vognen, og skønt han aldrig før havde set sin Høsbond i den Stilling, var han dog straks klar over, hvad der var paa Færde.

Uden at sige et Ord hjalp han Maren med at saa Jens af Vognen og ind paa Sengen.

„Nu go a blot ud aa sørter for Døene, saa skal a komm' aa hjælp' Dø mæ aa fo ham a Klæerne,“ sagde han og gik ud med Lygten.

Et Kortere efter kom han igen. Maren sad paa en Stol med Ansigtet i Hænderne og græd. Søren satte Lygten paa Bordet og gik hen til Sengen, hvor Jens laa. Maren rejste sig, og mest ved Søren's Hjælp fik de klædt Jens af og lagt ordenlig i Sengen.

Søren tog Lygten. „Nu sta Dø læj Lys aa saa fi aa komm' i Seng, Maren,“ sagde Søren.

„Na, Søren,“ sagde Maren.

„Ja,“ sagde Søren og blev staaende.

„A a saa harmt, Søren,“ sagde hun og græd forfærdeligt.

Søren blev staaende, men sagde ingen Ting. Han blot i sit lille Sind begyndte at bede.

Da Graaden havde sat sig lidt, sagde Maren: „De a min Styld de hele, Søren! Jens ta int' djs for 'et.“

„U de din Styld?“ sagde Søren.

„Ja, de a'et,“ svarede Maren, og nu fortalte hun ham det hele, hvordan Jens lige fra Begyndelsen ikke havde villet til Marked, men hun havde faaet ham til det, — hvordan han hele Tiden havde villet hjem, men hun vilde blive, — hvordan hun var gaaet ind i Kotteteltet, Jens var saa formodentlig bleven vred, og saa var det endi paa denne forfærdelige Maade. „De a min Styld de hele,“ sluttede hun og græd igen frampagtigt. Søren stod ganske stille. Da Maren's Graad atter havde sat sig lidt, sagde han alvorligt: „Hvorfor mon Høsbond int' vill' mæ te Marti, Maren?“

Ja nu tneb det for Maren. Det var jo den Ting, hun havde tænkt at kunne skjule. Længe svarede hun ikke. Det kæmpede aabentbart i hende, om hun stulde sige en Usandhed eller gaa til Befendelse; men i denne Stund, hvor Hjerteret var saa forfærdelig tungt, kunde Maren ikke lype. Søren saa desuden saa underligt alvorligt paa hende, som vidste han det hele i Forvejen, og saa maatte hun da ud med Sprøget. Hun begyndte saa smaat med, at Jens havde hørt noget i Kirken, der havde været vred; men efterhaanden som hun fik sagt det, syntes hun, det lettede, og saa fortalte hun det hele uden Forbehold, baade hvad det var, Jens havde hørt i Kirken, at han havde sagt, han troede, han havde taget Stabe paa sin Sjæl, og at han var saadan en stor, stor Synder, og endelig kom det da ogsaa, hvad han havde sagt, at hun hellere vilde køre hjem med ham som en fuld Mand end som et helligt Menneske.

Søren stod ganske stille med foldede Hænder og saa ned. Det undrede og det pinte Maren, at han slet ingen Ting sagde. Endelig sagde hun selv: „Na, hva ve Folk seje?“

Nu saa Søren stille paa hende og sagde alvorligt: „Hva ve Gud seje, Maren? Mon Dø rigtig ve, hva Dø haar gjør, Maren? Dø haar revet di Maj bort fraa Baj te Himrig, da haj da lige ve aa tomme' eng po'en. Dø haar dravet ham fraa Jesus, som haj længtes etter, aa Dø haar vøt te Forargelse saa ham. Na Jesus haar sel faae: De dæi, fraa hem Forargelse komm'.“ De gælder Dø i deher Staa, Maren.“

„Na Gud! aa Gud! hva skal a stakfels Menst djs?“ gråd Maren.

„Dø skal aalrig tænt en Smol' po, hva Menst ve seje, mæ Dø sta blot tænt' po, hvad Gud sejer!“

„Na Gud! aa Gud! hva a a dog saa et felle Menst! — Men Søren, Søren, a de da no enger felle' saa mæ?“

„Jo wal a de de, Maren. Dø a int' noen større Søjer, end a haar vøt, aa a haar faaet fress'. Men Dø mæ omøje Dø, Maren! Dø mæ aalrig betjei al di Søj' saa Gud, aa saa mæ Dø faala'e al deher Værenslyp aa tomme' aa la Dø fress' a Jesus. — Men hvis Dø int' ve de, saa a de ien Redning saa Dø. — Men Dø sto djs de, Maren! Na Dø skal aalrig tomme' te aa faatry'e. Jesus, haj haar saa' en Lyst te aa fress' Dø, saa haj haar saa, a haj ve fress' te fortabte Søjer, aa Dø a jo en fortabt Søjer, Maren.“

„A a e sto, sto Søjer! Na, mi Søj, mi Søj! Hva skal a stakfels Menst djs?“

„Maren! No ve a love Dø, a Dø sta bli' saa'en et rigtig lysteligt Menst', aa saa lystelig, som Dø aalrig haar vøt 'et før, aa aalrig haad tænt, aa no'et Menst' tu blyve, naa saa Dø ve lone mæ, a Dø ve ombøj Dø te Jesus, Maren!“

„A ve prøve po 'et, Søren.“

„Ja djs de, Maren, men djs de aalrig. Hvis Dø int' no blyr ombøjt, saa blyr Dø de vist aalrig, aa saa tomme' Dø int' i Himlen. — Na no saa Dø Gonat, Maren, aa Gud va hos Dø!“

„Gonat, Søren, aa Tat!“ sagde Maren.

Søren gav hende Haanden og gik. Der blev megen Vn i Karlekammeret den Nat. Men Maren græd og græd. Spørgsmaalet om, hvad Mennesker vilde sige, som havde pint hende paa hele Hjemturen, var nu blevet ombytet med et andet: Spørgsmaalet om, hvad Gud sagde. Og dette sidste syntes hende langt værre. Solen fandt hende paa den samme Plads med Hovedet hvilende paa Armene, der laa paa Bordet. Hun havde grædt sig i Søvn. Hun vaagne, da Søren vandede Hestene. Saa rejste hun sig, tog sine daglige Klæder paa og forsøgte at gaa til sit Arbejde.

Jens vaagne først langt op paa Formiddagen. Han var noget utlar i Hovedet og maatte strænge sig svært an for at saa Holb paa Tankerne. Lidt efter lidt traadte dog hele forfærdelige Billeder frem for ham. Han havde været fuld — sletten en Skam! Hvordan han var kommet hjem? Ja, det vidste han ikke, Maren havde vel besørget det.

Men Maren havde alligevel et stor Styld, ja egentlig var det hendes Styld det hele. Han hulkede tydeligt, at han ikke vilde have været til Marked, men det var hende, der fik ham til det, og det var hende, der ikke vilde hjem, — og nu hulkede han jo ogsaa dette Kottetelt. Ja, hun havde hele Stylden, og nu vilde hun vel tilmed gaa i Rette med ham, fordi han blev fuld. Men hun stulde saa noget andet at vide. Han vilde ikke tale til hende eller svare hende nu i de første otte Dage, saa kunde hun have det saa godt. Den Tante formelig glædede ham. — Men han syntes, der var noget andet, der generede ham. Havde han gjort mere galt end at drikke sig fuld? Nej, det syntes han ikke. Men hvad var da det, der stak inden i ham? Han kunde ikke finde ud af det.

Han stod op og trak i Vensklæderne. Under den Manssore kom han til gennem Vinduet at se Søren ude i Gaarden. Na! nu hulkede han, hvad det var; det var jo dette fra Kirken.

Men i det samme, det gik op for ham, lagde der sig en Stal om hans Hjerter. Han vilde ikke have mere med den Sag at gøre. Søren vilde vel nu not triumfere over

ham, men han stulde faa at vide, hvem der var Høsbond her paa Gaarden. Ikke et nærbist Ord vilde han taale af Søren fra i Dag af.

Han var kommet i Klæderne, og vel rustet med disse gode Beslutninger gik han over paa Løen, hvor Søren stod og læste.

Søren lagde ikke straks Mærke til ham. Jens overvejede, hvordan han nu vilde bede ham holde sin Flab, naar han begyndte at prædike for ham.

Nu saa Søren ham. „Gomonn', Høsbond,“ sagde han saa venligt som ingenfinde før.

„G'monn',“ sagde Jens arrig.

Søren læste videre.

„De a en svær pæn Kov, Høsbond faar i Jaar, aa bæj gir svært i Stippen,“ sagde Søren.

Den Tale behagde Jens. Han kunde ikke lade være med at tænke paa, at Søren var egentlig en fint Karl.

„De Høsbond saa Roven faare i Vittemeja spurgte Søren.“

Det havde jo været Jens' Mening. Det var Lørdag, og frøgteligt vilde det pine ham, hvis han ikke blev færdig med Rugen i denne Uge. Men han sølte godt, at han ikke var stiftet til at saa i Dag, — og saa svarede han: „A ve 'et int' rigtig, Søren.“

„Sta Dø int' te deher Mangdomsmøde i Vittemeja?“ spurgte Jens.

„Ja, a haad jo rot tænt po 'et, men hvis Høsbond ve ha Roven faaet, ta a da no blyv hjemme.“

Jens kunde slet ikke svare. Alle hans Planer om at være grov imod Søren faldt til Jorden. Dmhygt vendte han sig om og gik ind.

Søren syntes at se noget underligt i hans Øjne, da han gik. Han fik Tid til at træde et Par Minutter midt i Rugen, inden han gik videre med Tærftningen.

Inde i Stuen traf Jens Maren. Nu gjaldt det! Ikke et Ord stulde hun have. Hun saa paa ham og sagde: „Gomonn'!“ Han svarede ikke, men satte sig paa Bønten.

Hun sad paa Sengen.

„Jens!“ begyndte hun halvt grædende. — Han svarede ikke.

„Jens!“ — Fremdeles intet Svar.

„Om Faaladelse, Jens!“

Jens saa forbavset paa hende.

„De va min Styld aalsammen,“ sagde hun nu helt grædende.

Jens var straks blød om Hjerteret. Dette havde han jo slet ikke ventet. Han røkkede forlegen paa Bønten og sagde: „Ja—a, Maren! a haad maal osse no'en Styld.“

„Nej, de va min Styld aalsammen,“ paastod Maren, og saa fortalte hun igen om, hvordan det var hende, der fik ham med o. s. v., indtil hun kom til Kotteteltet. Saa sagde hun pludselig under mange Taarer: „Men hva tror Dø, Gud sejer?“

Jens var nær faldet ned af Bønten. Intet kunde forbaare ham mere end dette Spørgsmaal fra Maren.

„A a saalen er sto Søjer, Jens,“ gråd hun, „aa a haad taad rent Staae paa mi Sel.“

Han stirrede paa hende. Vilde hun gøre Nar af ham? Nej, det var ikke til at tage fejl af; Maren mente det alvorligt.

Han sad ganske stille og saa paa hende. Mange Tanker gik igennem ham. Han tænkte paa hende, han tænkte paa sig selv, paa Præsten og Kirken, paa i Gaar og saa tilfældig paa Gud. — „Ja, hva sejer Gud?“ løb det i ham.

Dybere og dybere tom han ned. Nu var det, som hvilede Guds Brede tungt og knugende over ham.

Sveden brød frem, og det ene Suk meldte sig dybere end det andet. Tilfældig sagde han stønnende: „Maren! A a e sto, sto Søjer. — A haad faatalt mi Sel.“

Det var en strålende Dag for dem begge. Ikke kunde de arbejde, ikke kunde de tale, knap kunde de tænke, blot græde! Det kunde de begge, den ene bedre end den anden. Søren saa de ved Middagsbordet, og han mærkede nok, hvordan det var fat. Men de kunde ingen Ting saa sagt til ham, og han havde det saadan, at han intet stulde sige til dem, blot takke og bede, og det gjorde han i et Stød.

Da Søren kom ind om Aftenen, sad de hver for sin Ende af det lange Bord, Maren med Ansigtet i Hænderne, Jens uafbrudt suttende og tørrende Næsen med Fingrene. „Goavten,“ sagde Søren.

„Goavten,“ forsøgte Jens at svare.

„No a Roven faaet, Høsbond.“

„Det, Søren,“ gråd Jens.

Rigen kom ind og satte Mad paa Bordet. Ingen rørte den.

„Vasjo!“ mandede Maren sig op til at sige.

„A ta int' a'et no'et,“ svarede Jens.

Søren bad. Han fornem, at han stulde sige noget, men han kunde ikke komme ind paa det. Saa tog han sine Hjemlandstøner af Bordstulpen og begyndte at synge Sangen med Omvælde: „Paa Ane mæ Du ned.“ Da han sang det anden Gang, saa Maren hulkende paa sine Ane ved den ene Ende af Bordet; da han var færdig med Sangen, saa Jens ved den anden. Selv lagde han sig nu midt for Bordet og bad en inderlig Vn for dem begge.

Da han sagde „Amen“, rejste han og Jens sig; Maren blev liggende. Søren tog Bibelen og læste for dem alle de Raabørd, han kendte: „Han er saaret for vore Dørrædelsfer og knust for vore Misgerninger o. s. v.“ „Kristi, Guds Søns, Blod rensar fra al Synd.“ Han forklarede det for dem efter bedste Evne. Han hjalp Maren op paa Bønten og viste hende i Bibelen, at „Jesus er kommen at søge og fress' det fortabte.“ Det hjalp ingen Ting, Maren blot græd, og Jens gik med Hænderne foldede paa Maren op og ned ad Gulvet og suttede: „Mi Søj, mi Søj!“ og da Søren hndt frem, at Jesus var død for hans Synd, sagde han: „Ja, men Søren! Dø ved slet int', hvor forskel'lig sto mi Søj a.“

Da Kløften var ti, opgav Søren det paa den Maade. Han knælede atter med dem og bad for dem. „Na, giv dem dog Fred, Jesus, giv dem dog Fred!“ sagde han, og da han var færdig, sagde Jens „Amen“ men straks derpaa: „Mi Søj, mi Søj!“

„Gonat, Høsbond! Gonat, Maren!“ sagde Søren og gav dem begge Haanden. „No skal I gaa i Seng.“

Saa gik han over paa sit Kammer og bad videre. Kløften tolv saa han, at der endnu var Lys hos Jens

og Maren. Han gik derover og fandt dem begge i Seng, men de sad begge to op i Sengen og græd, den ene mere end den anden. Søren bad atter en Vn med dem, slukkede deres Lampe og gik over til sig selv.

Saa græd Jens og Maren videre i Mørte.

Næste Dag, som var en Søndag, var der mange Mennesker i Kirke. Jens, Maren og Søren vare der ogsaa. Maren sad paa Kvindesiden lidt foran Søren, saa denne kunde se hende, Jens sad bagved. Evangeliet var om den blodfottige Kvinde. Præsten skildrede indtrængende, hvordan denne Kvinde var i Nød, som med et dybt Hjerteret, blot rørte ved Jesus og blev hjulpet. Saa sagde han: „Mon her i Dag ikke er en Kvinde til Stede, som er i Nød (Maren var frøgtelig urolig paa Bønten; Søren bad), i Nød med dig selv, fordi du har faaet at se, at du lider af Syndens frøgtelige Blodfot, at du er en stor, stor Synder, der har lidt Stade paa din Sjæl? (Maren græd, saa Folk saa paa hende; Søren bad.) Er du herinde, du Kvinde, der har det saadan, saa nærm dig Præsten paa samme Maade som Kvinden i Evangeliet. Ban dig Vej gennem Mængden af de Bantro, der vil slaa Kreds om dig og sparre dig Vejen. Han er dig ganske nær, den store, milde, lærige Præster, den eneste, der kan hjælpe dig. Du maa have Lov at nærme dig til ham; han har luttet sin Faan op for dig. Tro ham nu paa hans Ord, naar han siger til dig: „Alle dine Synder ere dig forladte.“

Maren sprang op med et Sæt og saa lige op imod Himmelen. Søren bad ikke længere, han blot tattede.

Gudsstjenssten var forbi, Jens, Maren og Søren vare hjemme igen. Maren var bleven til et nyt Menneske. Hun græd vel lidt engang imellem, men det var af Glæde. Forøvrigt sang hun og kunde ikke blive træt af at fortælle Søren om igen og om igen, hvordan Lysket var gaaet op for hende.

For Jens var det næsten blevet værre, siden Forandringen var stillet med Maren. Det pinte ham at se hendes Glæde. Søren og Maren talte med ham, læste og sang for ham hele Eftermiddagen. Maren kunde da ikke begribe, han ikke kunde forstaa det.

„Tro Dø blot, Jens! Dø mæ nok,“ sagde hun; men Jens suttede.

Genad Aften blev han mere rolig, han suttede ikke saa hyppigt, og af og til kom et forstaaende Ord. Da Maren satte „Natteren“ paa Bordet, sagde Jens: „No tror a osse, a tror det.“

Med ham kom det ikke pludseligt som med Maren. Lidt efter lidt, som Solen om Morgenen kommer op bag Havet, gik Lysket op i Jens' Hjerteret. Derfor blev heller ikke hans Glæde saa voldsom som Maren's. Stille og inderlig tattede han Herren, fordi han maatte tro hans store Raade.

Genad Kl. 9 gik Søren over Gaarden. I Maanedstidmet saa han to Skikkelser paa Vejen. Han kendte Støvemette og hendes Mand; de vare hellige og kom hjem fra Missionshøvet.

„Goavten,“ sagde Søren, „kom mæ indenfor! Her a godt aa vær' i Aften.“

„De gaar aalrig an,“ sagde Mette.

De vare fattigfolk, der altid vare overfete af Maren, og saa forbi de vare hellige.

„Gaa I kun eng,“ sagde Søren, „I skal int' komm' te aa faatry' po'et.“

De gik ind.

„Goavten,“ sagde Mette forsigtig.

„Goavten, aa I sta' vær' valkommen her,“ sagde Jens og Maren paa en Gang.

„Saa ta' a tent, her a bløsen Foraring,“ sagde Mette.

Ja, det var det! Og saa fik de baade Maren's og Jens' Omvendelseshistorie; saa frist den var.

Nu blev der funget, læst, samtale og sunget igen til langt ud paa Natten. Kl. 12 holdt Søren en lille Andagt, saa gik Støvemette og hendes Mand hjem, og Søren gik i Karlekammeret.

Maren puslede ved Sengen. Jens gik op og ned ad Gulvet med foldede Hænder og sagde: „Na, Gud ste Tat! Na, Gud ste Tat!“

„Amen!“ sagde Maren.

„De blev dog en go' Markedsdag saa os ligelval,“ sagde Maren.

„Na ja, hvor a haj dog go!“ sagde Jens.

Saa knælede de begge ved Sengen. Jens tattede inderligt, bad og tattede igen. Da han var færdig, søjede Maren lidt til. Saa sagde Jens „Amen!“

De slukkede Lampen og gik i Seng.

Jens og Maren sov saa fædt som aldrig før, men dog var der nogen, der rørte sig i Stuen. To hvilde Stikkelser med Binger gik lybløst om derinde.

„Nu ere de vore,“ sagde den ene.

„Ja, pas nu paa dem,“ sagde den anden.

„Det vil vi,“ sagde den første.

Saa gik de begge hen til Sengen og bredte deres Binger ud over Jens og Maren.

Over i Karlekammeret sad der ogsaa en saadan Engel. Rebe i Heden, hvor Maren, der havde hendes Mand, sad der to; rundt om i hele Sognet, hvor Guds Vn boede, sad de med udbredte Binger. Men alle saa de mod Kroghede; thi derfra kom Glæden i denne Nat.

„Pas paa dem, pas paa dem!“ raabte Englene til hverandre; men fra Himmel til Jord og fra Jord til Himmel løb det fuldtønde i den Hjemmelære Nat:

„Halleluja! Halleluja!“